

Рита Коцур

Казка для хлопчика, який не любив читати

1

Жила собі в іграшковій крамниці Машинка-Тигр. Їй дуже хотілося потоваришувати із гарним хлопчиком, який би зрадив такій красуні-автівці — розумній, трохи гордовитій і суперсучасній.

І от до магазину зайшло Веснянкувате Хлопчενя із широко розплющеними очима, що дивилися на світ, немов чекали на диво. Йому було рочків три-чотири — і він міцно тримався за Мамину руку.

«Цей хлопчик іще маленький, — вирішила Машинка. — Він ще не доріс, аби гратися з такою досконалою іграшкою, як я!»

Згодом до крамниці зайшов іще один Хлопчик — у шкільній формі. Машинка знову невдоволено зітхнула: «Першокласник чи другокласник, а може — й учень третього класу... Занадто дорослий, аби гратися машинками. Я швидко набридну, і він кине мене до мішка з іншими непотрібними йому іграшками...»

Третій Хлопчик, який уважно розглядав іграшки, теж не сподобався Машинці. Він весь час щось жував, а кишені його штанців аж настовбурчилися від пиріжків і цукерок.

«Ого! Такий здоровезний! Якщо він випадково сяде на мене, то неодмінно розчавить!» — Машинка-Тигр так розхвилювалася, що її моторчик загарчав, всі чотири колеса жваво закрутилися і вона миттю заховалася за великим пляжним м'ячем.

До крамниці заходили різні Хлопчики та Дівчатка — і ніхто з них не вгодив Машинці. Один — великий, другий — маленький, третій — сумний, з ним буде нудно, у четвертого з носа тече, та він ще й по щоці розмазує — фе!

Всі іграшки, що жили на полицях магазину, давно розкупили, з новими Машинка не встигла потоваришувати, і їй було дуже сумно. «Куди ж поділися гарні хлопчики, що мріють про найкращу у світі машинку?» — зітхала вона.

Та одного сонячного дня двері відчинилися і до крамнички увійшов Левчик. Нарешті! Хлопчик, яким давно марила Машинка — охайний, не занадто дорослий і водночас не малеча, веселий... ще й посмішка вмикала на його правій щічці чарівну ямочку. Як побачила Машинка-Тигр такого гарного хлопчика, — її моторчик запрацював, і виїхала вона прямісінько йому назустріч.

Це була Любов з першого погляду! Левчик одразу підхопив Машинку та до Мама:

— Купи, Матусенько! Купи мені цю Машинку! Будьла-а-сочка!

— Але ж, Левчику! Ми зайшли сюди, щоб купити тобі мильні бульбашки, — відповіла Мама.

І Машинка-Тигр зіщулилася від переляку, що Мама не дозволить Левчику її купити.

— Не треба мені мильних бульбашок! Мені потрібна лише ця чудова машинка! Дивись, вона ще й Тигр! В неї смужки є на капоті, і зуби на бампері такі гострі — справжні ікла!

— Ну добре! — засміялася Мама, — і справді — чудова машинка. Візьмемо її!

Левчик зрадів! Машинка зраділа!

Мама заплатила Продавчині, і вони втрьох — Мама, Левчик і Машинка-Тигр — вирушили додому.

2

Левчик і Машинка-Тигр стали найкращими друзями. Удень вони гралися, а вночі, коли Левчик спав, Машинка гострила своїми іклами кольорові олівці, якими Левчик так любив малювати. Левчик носив її з собою до дитячого садочка, в парк, у кінотеатр, на дитячий майданчик... всюди, куди б не йшов.

Навіть коли Тато Левчика взяв його на рибалку, то Машинка-Тигр теж поїхала разом із ними. Тато і Левчик вдивлялися у хвили: чи не затріпотить хвіст велииикої рибини. Машинка нишпорила по кущах, ганялася за метеликами — насолоджувалась сонечком і свіжим повітрям. Вона так довго розсікала траву на березі, що їй трохи запаморочилося — і вона впала у воду.

— Аяй! — злякалася Машинка, що опинилася у річці. — Як мені вибратися звідси?

На березі ніхто не чув її криків. Тато з Левчиком були зайняті — насаджували черв'яка на гачок. Потім вони закинули ліску, і поплавець опинився прямисінько біля Машинки-Тигра.

Машинка не розгубилася, вчепилася зубами за гачок і смиконула.

— Риба! — зрадив Тато Левчика, і витягнув на пісок...Машинку-Тигра.

Того дня вони майже нічого не спіймали, і, коли повернулися додому, Тато запропонував Мамі приготувати юшку з Машинки-Тигра. Та Левчик так палко вигукнув: «Нізащо!», що всі розреготалися, і найголосніше — Машинка.

3

— Що це?! Мій хлопчик залишив мене у шафі, ааааааа! — Машинка-Тигр геть

розгубилася. Вона самотньо лежала на поличці в шафці і рюмсала. Левчик забув про неї!

Сьогодні в Левчиковій групі було свято: Романчику виповнилося шість рочків, і він пригощав усіх цукерками. Та Вихователька Наталя Миколаївна не дозволила їсти солодощі до полуденка, і Діти з нетерпінням чекали, коли за ними прийдуть батьки, щоби скоріш дістати з шафок блискучі шоколадки або тягучки в яскравих кольорових обгортках.

Левчик теж чекав, тому і забув на поличці свою улюблену Машинку. Коли прийшла Мама, він кинувся до шафки і схопив...вухастого Шоколадного Зайця...

— А як же я? Невже дружбу можна проїсти? Аяй! Як це сумно! — моторчик Машинки буркотів, колеса набирали обертів...

— Не сидітиму в шафі! Поїду до Левчика! — Машинка розігналася, наскільки їй це дозволяли розміри полички, вистрибнула з шафки, зробила в повітрі розкішне сальто та приземлилась на підлозі біля зачинених дверей.

Що робити? Хіба що Лялька допоможе...

— Агов, Ляля! Ти, що в зеленій сукні! Чуєш мене?

Велика Лялька в оксамитовій зеленій сукні стріпнула білявими кучериками:

— Чого тобі?

— Допоможи відчинити двері!

Білявка зверхньо відвернулася.

— Ну, будь ласка! — умовляла Машинка.

— Навіщо це тобі? Завтра повернеться твій Левчик, от побачиш!

— Ми з Левчиком завжди разом! А як що не-будь станеться? Не можна чекати до завтра!

— Дивна ти, Машинко! Як ти його знайдеш? А якщо заблукаєш? Або хтось побачить і забере тебе?

— Я не проста машинка! Я — Машинка-Тигр, а тигри — мастаки ховатися, вистежувати здобич, маскуватися та чудово орієнтуватися на місцевості!

— Ти — занадто самовпевнена! Наталя Миколаївна щодня каже Дітям, що треба бути уважними та без дорослих не йти нікуди!

— Оооооооо! Відчини вже ці двері!!! Інакше вкушу тебе!

— Ну добре! Яка ж ти вперта!

Білявка рушила до дверей, та не дотяглася до ручки. Тоді Машинка-Тигр увімкнула моторчик, розігналася і...застрибнула Ляльці аж на бант, що зеленів на пружних кучериках. Ставши дибки на задні колеса, Машинка вчепилася іклами за ручку — і двері прочинилися.

— Бувайте! — хрипко попрощався моторчик, і Машинка-Тигр помчала коридором.

Вона пролітала повз дітей, немов блискавка: раз і — нема!.

— Дивись, бабусю! Ця машинка їде сама! — Дівчинка в червоній сукні потягнула за руку бабцю. Та коли вони нахилилися, Машинки вже й слід вихолов.

— Що ти там фантазуєш? — лагідно посміхнулася бабуся. — Не можуть машинки їхати самі.

Тим часом Машинка-Тигр вискочила із садочка на гарячий асфальт дороги.

— Татуууу! Ця машинка їде, як справжня! — Руде Хлопчєня в синьому комбїнезонї торсало зайнятого розмовою Батька. Чоловік на мить відірвався від телефону, підняв вгору пальця і суворо відрізає, прикривши трубку долонею:

— Не вигадуй!.. Ні-Ні, Тарасє Дмитровичу, це я не Вам!..

Машинка їхала й їхала вздовж вулиці, обережно притискаючись до тротуару, доки не дісталася перехрєстя. Пішохідний перехід! А вони з Левчиком ніколи не переходили його без Мама!

«Що мені робити?!» — Машинка-Тигр побоялася переїхати дорогу сама, розвернулася спочатку в один бік, потім в другий- та подалася навмання через сквер...